

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนตัวของไทยนั้นได้มีผู้ศึกษาโดยนำเสนอปัญหาของการตีความบทบัญญัติ และวิเคราะห์คำจำกัดความของ “สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 โดยหมายความว่ารวมถึง สิทธิส่วนบุคคล¹ ซึ่งตอนท้ายยังได้เสนอแนวทางแก้ไขกรณีมีการละเมิดสิทธิส่วนตัวโดยผู้เสียหายสามารถเรียกร้องให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากผู้ละเมิดซึ่งสิทธิส่วนตัวได้โดยอาศัยมาตรา 420 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย ผู้ศึกษาเห็นว่าโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องของการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลเช่นเดียวกัน ต่างกันเพียงว่าผลงานของคุณฐิพ ปิณฑะศิรินั้นได้กล่าวถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในทางแพ่งเท่านั้น นอกจากนี้รัฐธรรมนูญของไทยฉบับพ.ศ.2540 ได้บัญญัติคุ้มครองถึงความเป็นอยู่ส่วนตัวไว้ในมาตรา 34 ผู้ศึกษาจึงเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในทางอาญาโดยเฉพาะจึงศึกษาเฉพาะกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ ซึ่งในสังคมไทยปัจจุบันการกระทำผิดประเภทนี้นับวันก็ยิ่งทวีความรุนแรง และขยายออกเป็นวงกว้างไปยังประชาชนทั่วไปมากยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่นการลอบติดกล้องถ่ายวีดิโอขนาดเล็กเอาไว้ในถังขยะในห้องน้ำหญิง เพื่อลักลอบบันทึกภาพผู้เสียหายขณะกำลังปฏิบัติธุระส่วนตัว หรือการซ่อนกล้องวีดิโอ หรือกล้องถ่ายรูปขนาดเล็กเอาไว้ในกระเป๋า หรือถุงเพื่อลักลอบบันทึกภาพได้กระโปร่งผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิง ซึ่งต่างจากเดิมบุคคลที่มักตกเป็นผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบจะจำกัดกลุ่มเพียงผู้มีชื่อเสียงในสังคม ดารา นักร้อง นักแสดงเท่านั้นตามที่เราได้รับรู้ รับชมภาพที่ไม่เหมาะสม ทั้งทางหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือแม้กระทั่งในอินเทอร์เน็ตอยู่เสมอ การกระทำดังกล่าวย่อมถือเป็นการล่วงล้ำเข้าไปในสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่นอย่างแจ้งชัดแล้ว แต่ปัจจุบันประเทศไทยกลับไม่มีบทลงโทษทางอาญาใดที่จะใช้ลงโทษผู้ที่กระทำการล่วงล้ำเข้าไปทำอันตรายในสิทธิส่วนบุคคล

¹ ฐิพ ปิณฑะศิริ, “การละเมิดสิทธิส่วนตัว,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2525)

ของผู้ที่ได้รับความเสียหายได้อย่างเป็นการเฉพาะ และเหมาะสม โดยช่องว่างทางกฎหมายที่สำคัญผู้กระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอที่คนมักอ้างว่านำภาพที่ลักลอบบันทึกมานั้นไปเพื่อเก็บสะสมเป็นความพึงพอใจส่วนตัว ไม่ได้มีเจตนาในการนำไปเผยแพร่ หรือกระทำการใดๆ ที่เกี่ยวกับการค้าภาพ หรือวิดีโอเหล่านั้นเพราะการเผยแพร่ แจกจ่าย หรือกระทำการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกนั้นถือเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ที่บัญญัติไว้ว่า

“ มาตรา 287 ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือทำให้แพร่หลายด้วยประการใดๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใดอันลามก

(2) ประกอบการค้า หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว แจกจ่ายหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของเช่นนั้น

(3) เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว โฆษณาหรือโฆษณาด้วยประการใดๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา นี้ หรือโฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังนั้นเมื่อผู้กระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบถูกตำรวจจับกุมจึงมักอาศัยช่องว่างของกฎหมายอ้างว่ากระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบไปเพื่อเก็บไว้ดูเอง ไม่ได้มีเจตนาเพื่อไปเผยแพร่ เนื่องจากในบทบัญญัติของกฎหมายอาญานั้นยังไม่มีบทลงโทษสำหรับกรณีลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบเป็นการเฉพาะ ผู้กระทำความผิดลักษณะนี้ในปัจจุบันจึงถูกลงโทษเพียงสถานเบา โดยถือเป็นความผิดชั้นลหุโทษ เพียงแค่ปรับและปล่อยตัวไป ซึ่งส่งผลต่อผู้เสียหายที่ไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเป็นธรรม และเหมาะสม เมื่อโทษที่ใช้นั้นเบาบาง ผู้กระทำผิดก็ไม่เกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำผิดซ้ำๆ อีก ผลกระทบที่ตามมาคือ ผู้ที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะนี้เมื่อเห็นเป็นตัวอย่างว่าถึงจะถูกจับได้ก็ถูกลงโทษเพียงแคื่อยึดของกลางที่ใช้กระทำผิด และปรับเท่านั้นจึงไม่ลังเลใจที่จะกระทำผิดในลักษณะนี้ ทำให้จำนวนอาชญากรรมประเภทนี้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียิ่งทำให้การกระทำผิดลักษณะนี้เกิดขึ้นได้ง่าย และมีผลสำเร็จสูง ผลกระทบก็ตกอยู่แก่ประชาชนโดยส่วนรวมที่อาจต้องตกเป็นผู้เสียหายถูกทำร้ายสิทธิส่วนบุคคล อันเป็นสิทธิขั้น

พื้นฐานของมนุษย์ที่ได้รับการรับรองถึงความมีอยู่ ซึ่งทุกรัฐจำต้องออกบทบัญญัติทางกฎหมายภายในเพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลเหล่านี้ ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) บัญญัติคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลเอาไว้ตามข้อ 12² บัญญัติว่า “การเข้าไปแทรกสอดโดยพลการในกิจส่วนตัว, ครอบครัว, เชนสถาน, การส่งข่าวสาร, ตลอดจนการโจมตีต่อเกียรติยศ และชื่อเสียงของบุคคลนั้นจะทำได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจากการแทรกสอด และโจมตีดังกล่าว”

แต่ทว่าปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนฉบับนี้ก่อให้เกิดเพียงพันธะทางศีลธรรมและมโนธรรมว่าควรปฏิบัติตามเพื่อยกระดับสิทธิมากกว่าที่จะเป็นการผูกมัดประเทศที่ให้ความเห็นชอบ หรือที่เป็นสมาชิกสหประชาชาติ กล่าวคือปฏิญญาฉบับนี้เป็นความพยายามที่จะกำหนดมาตรฐานสิทธิมนุษยชน และมาตรการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเท่านั้น หากไม่มีสภาพบังคับอย่างจริงจังในทางกฎหมายระหว่างประเทศไม่ ต่อมาจึงได้มีการจัดทำกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่ง และทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) ขึ้นเพื่อให้มีผลผูกพันในทางกฎหมายกับรัฐที่ลงนามร่วมเป็นสมาชิกตามกติกา โดยมีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลตามบทบัญญัติข้อ 17³ ที่บัญญัติว่า

“1.บุคคลจะถูกแทรกสอดในความเป็นอยู่ส่วนตัว ครอบครัว เชนสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการ หรือมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่ และจะถูกหลบหลู่เกียรติยศ และชื่อเสียงเกียรติคุณโดยมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่เช่นกัน

² Article 12 Universal Declaration of Human Rights “No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks upon his honour and reputation. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks.”

³ Article 17 International Covenant on Civil and Political Rights

“1. No one shall be subjected to arbitrary unlawful interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to unlawful attacks on his honour and reputation.

2. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks.”

2.บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจากการแทรกสอดหรือการลบลู่เช่นว่านั้น”

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันเราได้ร่วมลงนามรับรองกติกาทั้ง 2 ฉบับดังกล่าวนี้ ส่งผลให้ไทยมีหน้าที่ในการออกกฎหมายเพื่อดำเนินการในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 34 ที่บัญญัติว่า

“สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง

การกล่าว หรือโฆษณา แพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นส่วนตัวจะกระทำมิได้เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน”

เห็นได้ว่าประเทศไทยเองก็คำนึงถึงความจำเป็นที่ต้องคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล แต่เราไม่มีหลักในทางปฏิบัติในการคุ้มครองทั้งตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ และประมวลกฎหมายอาญา หรือตามกฎหมายพิเศษอื่นใดอย่างเป็นทางการเฉพาะ ดังนั้นเมื่อเกิดกรณีการกระทำผิดโดยการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบ อันเป็นการเข้าทำอันตรายต่อสิทธิส่วนบุคคลรัฐจึงไม่อาจที่จะแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ ปัญหาในเรื่องนี้ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหลักในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลโดยเฉพาะกรณีกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบในทางกฎหมายอาญาทั้งของไทย และต่างประเทศ โดยพิจารณาจากทั้งบทบัญญัติทางกฎหมายอาญา และจากคำพิพากษาของศาล เพื่อหาแนวทางที่ถูกต้องในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือบันทึกวิดีโอโดยมิชอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายอาญา ทั้งการลงโทษผู้กระทำความผิด และคุ้มครองผู้เสียหายไปพร้อมๆกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1.2.1 เพื่อศึกษาความหมาย และขอบเขตของ “สิทธิส่วนบุคคล” ในประเทศไทย

1.2.2 เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของ “สิทธิส่วนบุคคล” กับมาตรการทางอาญาในการคุ้มครอง “สิทธิส่วนบุคคล” โดยเฉพาะกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบทั้งบังคับใช้ในปัจจุบันของประเทศไทย

1.2.3 เพื่อศึกษาถึงปัญหาของมาตรการทางอาญาที่ใช้ในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญาของไทย

1.2.4 เพื่อศึกษาถึงแนวคิดในเรื่องการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลโดยเฉพาะในกรณีการกระทำความผิดฐานลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือบันทึกวีดิทัศน์โดยมิชอบในต่างประเทศ

1.2.5 เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางอาญาในการคุ้มครองผู้เสียหาย เพื่อจะได้สามารถนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงของประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม

1.3 สมมุติฐาน

การลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นเป็นการกระทำความผิดต่อสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบันของไทยไม่มีบทบัญญัติเพื่อใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะนี้เป็นการเฉพาะ ดังนั้นเมื่อเกิดการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบขึ้นในประเทศไทย มาตรการทางอาญาที่ใช้จึงเป็นเพียงแค่การเทียบเคียงเอาบทบัญญัติที่ใกล้เคียงมาใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดตามมาตรา 397 ความผิดฐานทำให้เดือดร้อนรำคาญ บัญญัติว่า

“ผู้ใดในที่สาธารณะสถาน หรือต่อหน้าธารกำนัลกระทำด้วยประการใดๆอันเป็นการรังแก หรือข่มเหงผู้อื่น หรือกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอาย หรือเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” โดยองค์ประกอบความผิดของมาตรา 397 นั้นจำกัดขอบเขตการคุ้มครองผู้เสียหายเฉพาะในสาธารณะสถาน หรือต่อหน้าธารกำนัล อันหมายความว่า สถานที่ใดๆซึ่งประชาชนมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้⁴ หรือต้องเป็นการกระทำในที่ที่ประชาชนอาจเห็นได้⁵ โดยไม่ได้คำนึงถึงสภาพของสถานที่ว่าเป็นสาธารณะสถานหรือไม่ อาจเป็นสถานที่ส่วนบุคคลก็ได้แต่ที่สำคัญคือการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์นั้นต้องกระทำในที่ที่อาจมีผู้อื่นพบเห็นได้ เช่น นายคำจัดงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้านพักส่วนตัวของเขาโดยเชิญแขกมาร่วมงานมากมาย นายขาวหนึ่งในแขกที่นายคำเชิญมาร่วมงานได้

⁴ มาตรา 1(3) ประมวลกฎหมายอาญา

⁵ นยุต แสงอุทัย, กฎหมายอาญาภาค2-3 พิมพ์ครั้งที่ 10, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544) น.384.

ทำการลักลอบบันทึกภาพถ่ายของนางสาวแดง แชกที่มาร่วมงานอีกท่านหนึ่ง ซึ่งการลักลอบบันทึกภาพของนายชวานั้นก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ หรืออาจลักลอบบันทึกภาพที่มีลักษณะที่ทำให้นางสาวแดงเกิดความอับอาย เช่นนี้แม้เป็นการกระทำในสถานที่ส่วนบุคคลแต่การลักลอบบันทึกภาพถ่ายของนายชวาก็ถูกพบเห็นได้โดยแขกท่านอื่นๆที่อยู่ในงานดังกล่าว เช่นนี้ถือเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ หรือก่อให้เกิดความอับอายต่อนางสาวแดง ต่อหน้าธารกำนัล ถือเป็นความผิดละเมิดตามมาตรา 397 และด้วยเงื่อนไขในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบอย่างจำกัดนี้ เมื่อเกิดกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนผู้เสียหายโดยมิชอบในสถานที่ส่วนบุคคล และในขณะที่ผู้เสียหายอยู่ตามลำพังแล้วจะมีบทบัญญัติทางอาญาใดที่คุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบเหล่านี้ได้ทั้งที่สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นได้รับการรับรองถึงความมีอยู่และรัฐเองจะต้องหามาตรการใดๆเพื่อคุ้มครองความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นตามที่เป็นบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา 34 เมื่อไม่มีบทบัญญัติสำหรับการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบไว้เป็นการเฉพาะจึงไม่สามารถกำหนดองค์ประกอบความผิดของการกระทำ ความผิดได้ว่าลักษณะการกระทำอย่างไรจึงถือเป็นการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบที่เป็นความผิดทางอาญา

จากปัญหาดังกล่าวผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษากฎหมายอาญา และแนวคิดในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบในต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงในการทำความผิดที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม ซึ่งผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการแก้ไขมาตรา 397 แห่งประมวลกฎหมายอาญาโดยการแก้ไขเงื่อนไขในส่วนของการละเมิดสถาน และต่อหน้าธารกำนัลเสียเพื่อให้มาตรา 397 สามารถคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศนโดยมิชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้กฎหมายอาญาของไทยยังคงไว้ซึ่งความเป็นธรรมแก่ประชาชนผู้เข้ามาขออาศัยความศักดิ์สิทธิ์และความเป็นธรรมของกฎหมายสืบไป

1.4 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ศึกษาจากเอกสาร และตำราทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ตลอดจนข้อมูลทางวิชาการที่มีเผยแพร่อยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น

1.4.1 หลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนของการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศไทย

1.4.2 หลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนของการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในต่างประเทศเพื่อนำมาวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัญหาในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศไทย และเห็นถึงแนวทางการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในต่างประเทศ

นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้รวบรวมเอาแนวคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ ซึ่งมีทั้งประเทศที่มีกฎหมายอาญาคู่คุ้มครองผู้เสียหายเฉพาะกรณีการกระทำผิดฐานลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ (unauthorized photographing or videotaping) และรวมถึงบางประเทศที่ไม่มีกฎหมายอาญากำหนดบทลงโทษคุ้มครองผู้เสียหายเฉพาะกรณีฐานความผิดนี้ เช่นเดียวกับในประเทศไทยเอาไว้เป็นพื้นฐานให้เข้าใจถึงแนวคิด ตลอดจนวิธีการแก้ไขปัญหาในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลเฉพาะกรณีความผิดในฐานนี้ของต่างประเทศ อันจะสามารถนำมาวิเคราะห์ปรับใช้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศไทยได้อย่างเหมาะสมต่อไป

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า

ทำให้เข้าใจถึงปัญหาในการลงโทษผู้กระทำความผิดกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ยังคงไม่สามารถแก้ไข หากบทลงโทษทางอาญาที่เหมาะสมกับการกระทำความผิดมาใช้ลงโทษบังคับคดีได้ การศึกษาค้นคว้านี้คาดว่าจะทำให้สามารถแก้ปัญหาคriminalไม่เป็นธรรมดังกล่าวได้โดยการศึกษาถึงแนวคิด และมาตรการการลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดกรณีลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบที่มีบังคับใช้กันอยู่ในต่างประเทศ ซึ่งผลจากการศึกษาจะทำให้สามารถนำแนวความคิด และมาตรการการลงโทษทางอาญาเหล่านั้นมาปรับใช้เพื่อแก้ไขกฎหมายอาญาของประเทศไทยให้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพในการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบได้มากยิ่งขึ้น ทั้งยังมีความเหมาะสม และสอดคล้องไปกับระบบกฎหมายของประเทศไทยอีกด้วย